

impellamur ad sollicitudinem ac circumspectionem, ne quid committamus, quo ista nobilitate ac praesentia nos reddamus indignos. Nec his contra ita insistendum, ut spem ex miseriis eluctandi amittamus, aut animum abjiciamus: quin potius opera danda, ut tanto acriori desiderio inflammemur ad veram animi pulchritudinem consequendam, quanto major ejus per naturam est foeditas. Denique omnis intermittenda est cum aliis hominibus comparatio, aut cautissime instituenda, ne forte alios nobis peiores aut deteriores credentes nobis placere, nobisque favere incipiamus, quae certissima est ad perniciem via. Sed pluribus hoc argumentum prosequuntur, ut nunc veteres taceam, ex recentioribus

*in libello: IO. GERHARDVS VOSSIUS, * CHARRON, ** ABBADIE, * LAMI*
de cognitio- alique.

ne sui.

§. V. Qui autem per sui ipsius notitiam eo perductus est, ut animum moresque emendaret, illi in eo strenue elaborandum est, ut affectus rite compescat coërceatur. Hinc & CHILON

per integr. noster: θυμὸς κατὰ τὴν: superandam iracundiam. Splendide iram apud CICERONEM, * comendant Peripatetici: eam eodem fortitudinis esse multoque & in hostem, & in improbum ciuem, vehementiores esse iratorum impetus: itemque: virum non videri, qui irasci nequeat: & quae sunt id genus alia. Magis tamen placent, quae SENECA, † ad foeditatem irae demonstrandam differit. Licet enim omnem iram non damnauerim si modum non excedat, quanquā grauissimas afferant rationes, qui omnē iram in vitio positam contendunt: id tamen certum, ut nunquā vel non temere quenquam poenituit, quod ira commotus non fuerit, ita saepissime contra homines, quod ira se abripi passi sint, poenituissē. Nunquam facilius, quam in ira nunquam periculosior excessus. Quo pacto itaque huic rei obuiam ire queas, nemo forte ex Philosophis I. Cap. I. & rectius te docebit SENECA.

§. VI. Quod de DEO aliquando pronunciauit CHILON, ad sententiam sanctissimorum hominum, in diuinis literis expressam, proxime accedit. Ab AESOPO enim interrogatus: quidnam faceret Iupiter, siue DEVS? respondit: τὰ μὲν ὑψηλὰ τὰ πενθεῖν τὰ δὲ ταπεινὰ ὑψεῖν: excelsa humiliat, & humilia extollit.

alibi passim.

Sic